

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Renatou Polanskou jako samosoudkyní ve věci žalobce **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zastoupeného Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, advokátkou se sídlem Most, Jaroslava Průchy 1915/24, proti žalované **XXX**, nar. XXX, bytem XXX, zastoupené Mgr. Simonou Oriničovou, advokátkou se sídlem Pardubice, Sladkovského 767, o zaplacení částky 300.000,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 300.000,- Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z částky 300.000,- Kč od 22.2.2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 109.284,74 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Markéty Zázvorkové Malé do tří dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 12.2.2015 domáhal po žalované zaplacení částky 300.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení, a to z titulu smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 21.7.2010, podle které žalobce poskytl žalované půjčku v částce 750.000,- Kč. Žalovaná se půjčku zavázala žalobci splácet v měsíčních splátkách po 25.000,- Kč ke každému 21. dni v měsíci, počínaje dnem 21.7.2010, s tím, že celou půjčku se zavázala žalobci splatit do 21.1.2013. Žalovaná dosud neuhradila ani jednu splátku ze smlouvy o půjčce. Vzhledem k otázce promlčení však žalobce uplatnil u soudu pouze nárok na úhradu splátek půjčky od měsíce února 2012, tedy požadavek na zaplacení částky 300.000,- Kč, který promlčen není. Žalobce uvedl, že žalovaná podpisem smlouvy o půjčce stvrdila, že jí byla půjčka žalobcem poskytnuta, resp. že žalobce žalované dne 21.7.2010 předal hotovost v částce 750.000,- Kč. V dané době nebyla žalovaná partnerkou žalobce, tou se stala

až v dalším období. Pokud jde o částku 750.000,- Kč, žalobce částí peněžní sumy (650.000,- Kč) disponoval a část sumy (100.000,- Kč) si půjčil od vlastní matky, která mu peníze na místo předání donesla, a byla tak přítomna předání peněz ze strany žalobce žalované. Žalobce předal žalované peníze v kanceláři bývalého autobazaru XXX, v ulici XXX. Žalovaná se s předmětnou smlouvou o půjčce řádně seznámila a dostala stejnopis smlouvy, jak plyne z textu listiny. Tvrzení žalované, že jí půjčka nebyla poskytnuta, jsou podle názoru žalobce účelová. U osoby, která od roku 2010 podniká a která si musí být vědoma váhy a důsledku podpisu smlouvy, lze lehkomyšlné jednání vyloučit. Žalobce dodal, že nikdy nepodepsal žádné prohlášení o neexistenci dluhu žalované a nikdy nedal souhlas s pořízením zvukové nahrávky za tímto účelem, a tedy žádná pravdivá a autentická nahrávka o prohlášení žalobce k bezdlužnosti žalované neexistuje. Žalobce mimoto není trestně stíhán za žádnou dispozici s motorovým vozidlem tov. zn. XXX, které si žalovaná v autobazaru pronajala.

Ve věci byl soudem dne 16.6.2015 pod č. j. 106 C 12/2015-15 vydán platební rozkaz, kterým byla žalovaná uložena povinnost zaplatit žalobci částku 300.000,- Kč s úrokem z prodlení 7,75 % p. a. z částky 300.000,- Kč od 22.2.2012 do zaplacení a nahradit žalobci náklady řízení, to vše do 15 dnů ode dne doručení platebního rozkazu. Proti tomuto platebnímu rozkazu podala žalovaná včasný odpor, a proto byl platební rozkaz zrušen a soud nařídil jednání.

Žalovaná se k tvrzením žalobce vícekrát vyjádřila. Uplatněný nárok žalobce v celém rozsahu neuznala. Sporovala uzavření smlouvy o půjčce s žalobcem. Uvedla, že nikdy svobodně žádnou smlouvu o půjčce s žalobcem nesjednala a žádné finanční prostředky z titulu půjčky od žalobce neobdržela ani v hotovosti, ani bezhotovostním převodem. Smlouva o půjčce, která je reálnou smlouvou, proto ani nevznikla. Žalobce podle názoru žalované pouze účelově tvrdí existenci smlouvy o půjčce, avšak tuto neprokazuje. Žalovaná doplnila, že podle zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, by musela být půjčka převedena žalované bezhotovostním převodem, což se nestalo. Žalovaná namítala, že žalobci nic nedluží, jak plyne ze zvukové nahrávky z mobilního telefonu, ve které tuto skutečnost žalobce sám prohlásil. Žalovaná disponovala i písemným potvrzením žalobce o neexistenci dluhu, které se ovšem žalované ztratilo v době, kdy spolu účastníci řízení bydleli. Prohlášení žalobce o neexistenci dluhu žalované však mohou svědecky potvrdit bývalí zaměstnanci autobazaru XXX, který řídil žalobce. Žalovaná zdůraznila, že smlouva o půjčce jí byla dne 21.7.2010 žalobcem podstrčena k podpisu spolu se smlouvou o nájmu a půjčení motorového vozidla tov. zn. XXX, kterou žalobce sjednal v postavení jednatele za autobazar XXX, podvodným způsobem na úkor skutečného vlastníka vozidla, paní XXX. To bylo prokázáno v trestním řízení, ve kterém byla žalovaná povinna předmětné vozidlo vydat vlastníkovi. Úmyslem žalované bylo toliko uzavřít s žalobcem nájemní smlouvu k tomuto automobilu. Pokud žalovaná podepsala další listinu, nevěděla, že podepisuje smlouvu o půjčce, když důvěřovala žalobci. Žalobcem tvrzená smlouva o půjčce ze dne 21.7.2010 je tak absolutně neplatná, pokud je vůbec právním úkonem. Jednání žalobce je v rozporu s dobrými mravy. Žalobce je schopen tvrdit nepravdy, aby pro sebe dosáhl finančního prospěchu. Žalobce se spolu se svou matkou domáhá po žalované i v dalších řízeních před soudem zaplacení částek z titulu tvrzených půjček, ač žalovaná žádnou půjčku od žalobce nebo od matky žalobce nedostala. Žalobce podle názoru žalované toliko využívá formální existence listin označených jako smlouvy o půjčce, aby jimi prokázal neoprávněné majetkové nároky, které mají původ v podvodném jednání žalobce. Matka žalobce nemohla být přítomna žádnému předání peněz, neboť k předání peněžních prostředků žalované od žalobce nedošlo a žalovaná se s matkou žalobce před soudním řízením nikdy nesetkala, ani nevěděla, jak matka žalobce vypadá. Žalovaná pak z opatrnosti vznesla i námitku promlčení tvrzeného nároku žalobce. V květnu roku 2016 pak žalovaná podala k insolvenčnímu soudu

z důvodu úpadku návrh na oddlužení.

Po provedeném řízení soud žalobě o zaplacení částky 300.000,- Kč s příslušenstvím vyhověl na podkladě následujících skutkových zjištění:

Ze smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 21.7.2010, uzavřené žalobcem jako věřitelem a žalovanou jako dlužníkem, soud zjistil, že žalobce podle obsahu smlouvy poskytl žalované půjčku v částce 750.000,- Kč. Žalovaná se půjčku zavázala žalobci splácet v měsíčních splátkách po 25.000,- Kč ke každému 21. dni v měsíci, počínaje dnem 21.7.2010, s tím, že celou půjčku se zavázala žalobci splatit do 21.1.2013.

Z výpisu z bankovního účtu žalobce č. XXX, vedeného u XXX ze dne 8.3.2016, za období 1.4.2010 – 30.4.2010 a 1.5.2010 – 30.5.2010 soud zjistil, že žalobce z bankovního účtu vybral dne 23.4.2010 pokladnou hotovost v částce 350.000,- Kč, dne 10.5.2010 pokladnou hotovost v částce 250.000,- Kč a dne 26.5.2010 pokladnou hotovost v částce 100.000,- Kč. Výpis z bankovního účtu za daná období byl označen razítkem banky a podpisem pracovnice banky.

Z výpisu z bankovního účtu matky žalobce – XXX č. XXX, vedeného u XXX, ze dne 9.4.2010, za období března až června 2010, soud zjistil, že matka žalobce ve vymezeném období vybrala z bankovního účtu hotovost v částce přesahující 100.000,- Kč.

Ze smlouvy o nájmu a půjčení vozidla, uzavřené dne 21.7.2010 autobazarem XXX jako pronajímatelem a žalovanou jako nájemcem soud zjistil, že žalované bylo přenecháno do nájmu motorové vozidlo tov. zn. XXX.

Předžalobní výzvu ve vztahu k žalované žalobce učinil dne 30.1.2015.

Výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 25.3.2016 bylo prokázáno, že žalovaná je ode dne 10.5.2010 provozovatelkou živnostenského oprávnění – ohlašovací volné živnosti pro předmět podnikání v podobě výroby, obchodu a služeb neuvedených v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.

Žalobce na jednání soudu dne 26.4.2016 vypověděl, že uzavřel s žalovanou dne 21.7.2010 smlouvu o půjčce, na základě které předal žalované ve shodný den peněžní prostředky v částce 750.000,- Kč. XXX V daném období žalovaná žalobce požádala o poskytnutí půjčky pro účely XXX, a to zhruba 14 dní před uzavřením písemné smlouvy. Žalobce od bývalého partnera žalované věděl, že žalovaná má příjem z XXX a nemá exekuce, a proto jí půjčku poskytl. Žalovaná podle žalobce navrhovala splátky půjčky v částce 20.000,- Kč měsíčně. K uzavření smlouvy o půjčce a k předání peněz žalované došlo v kanceláři žalobce v obchodní společnosti XXX, ve XXX. Během tohoto jednání žalobce s žalovanou byla přítomna matka žalobce – XXX, která poskytla žalobci část peněžní sumy (100.000,- Kč) pro poskytnutí půjčky žalované. Nikdo další tomuto jednání žalobce a žalované přítomen nebyl. Žalovaná si smlouvu o půjčce pročetla a nevyslovila k ní žádné námítky. Žalované nebyly kromě dvou vyhotovení smlouvy o půjčce předloženy dne 21.7.2010 k podpisu žádné jiné listiny. Po podpisu smlouvy o půjčce ze strany žalované došlo k předání peněz. Peníze, které žalobce žalované předal v hotovosti po přepočítání v částce 750.000,- Kč, byly v rozsahu částky 650.000,- Kč penězi, které pocházely z žalobcovy podnikatelské činnosti a které byly uloženy v trezoru společnosti, a v rozsahu částky 100.000,- Kč penězi, které byly půjčeny od matky žalobce. Žalovaná nezaplatila ani první, ani žádnou další splátku půjčky. Nesplácení půjčky žalovanou žalobce nejprve neřešil, protože s žalovanou v období července

a srpna roku 2011 žil. Od září roku 2012 byl pak žalobce ve vazbě a následně ve výkonu trestu, ze kterého byl propuštěn dne 5.8.2015. Žalobce nevěděl, jak byly poskytnuté peněžní prostředky žalovanou využity. Žalobce v minulosti žalované půjčil i částky 67.000,- Kč, 90.000,- Kč a 152.000,- Kč, protože k ní choval náklonnost. První půjčkou pro žalovanou byla předmětná půjčka v částce 750.000,- Kč. Žádné prohlášení o neexistenci dluhu žalobce nikdy neučinil.

Z protokolu o výsledku svědkyně, matky žalobce – XXX, sepsaného Okresním soudem v Teplicích jako dožádaným soudem dne 27.5.2016, soud zjistil, že svědkyně vypověděla, že byla přítomna jednání žalobce s žalovanou o poskytnutí půjčky kolem data 20.7.2010 a byla přítomna i předání peněz žalobcem žalované v částce 750.000,- Kč, kterou si žalovaná na místě přepočítala. Pro tento účel dovezla svědkyně žalobci do autobazaru do XXX v hotovosti částku 100.000,- Kč jako půjčku synovi podle ústní smlouvy, a žalobce si danou částku uložil do trezoru, ze kterého pak vyjmul celkem částku 750.000,- Kč. Žalobce tehdy svědkyni uvedl, že částku 100.000,- Kč potřebuje pro partnerku zaměstnance XXX, která ji požadovala za účelem podnikání. Žalovaná peníze žádala vyplatit v hotovosti, a proto nebyl proveden bezhotovostní převod. Svědkyně se s žalovanou v den předání půjčky setkala poprvé. XXX. Jinou smlouvu během jednání v červenci roku 2010 žalobce s žalovanou za přítomnosti svědkyně nepodepsal. Svědkyně popsala i místnost, ve které došlo ze strany žalobce k předání peněz z titulu půjčky žalované.

Soud neprovedl důkazy navrhované žalovanou v podobě zvukové nahrávky prohlášení žalobce o neexistenci dluhu žalované, výsledku svědků – pracovníků obchodní společnosti XXX, spisu Policie České republiky k odcizení motorového vozidla tov. zn. XXX, výsledku svědkyně XXX, výsledku svědka XXX, výsledku svědků XXX, XXX a XXX, rozhodnutí trestního soudu ve věci porušování domovní svobody žalovanou, zpráv Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, úřadu práce, České správy sociálního zabezpečení, okresní správy sociálního zabezpečení, zpráv z registru motorových vozidel od Magistrátu města Pardubic ohledně vozidla tov. zn. XXX, zpráv Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR – pobočka Pardubice a Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ohledně zaměstnanců obchodní společnosti XXX, výpisu z centrální evidence obyvatel těchto osob, výsledku svědkyň XXX, XXX, XXX a XXX, přiznání k dani z příjmů žalované, sdělení o příjmech žalované a výpisu z bankovního účtu žalované, výpisu z centrální evidence obyvatel žalobce, daňového přiznání žalobce a zpráv o výši příjmů žalobce, výpisů z bankovních účtů žalobce a bankovních účtů obchodní společnosti XXX, obsahu opatrovnického spisu nezletilého syna žalobce, novinových článků, daňového přiznání otce a matky žalobce, sdělení jiných příjmů otce a matky žalobce, zpráv bankovních ústavů ohledně účtů matky a otce žalobce, výpisů z bankovních účtů na jméno matky a otce žalobce a účtů, se kterými disponovali, potvrzení Městského úřadu Kostelec nad Orlicí, sdělení XXX, zálohové faktury, korespondence s XXX, výpisu z bankovního účtu žalobce za rok 2010, výpisu z katastru nemovitostí k osobě žalované, diáře žalované za rok 2010 a výsledku žalované. Uvedené důkazy navrhované žalovanou nebyly soudem provedeny s ohledem na nadbytečnost. Skutečnosti rozhodující pro věc samu byly dostatečně prokázány v řízení již provedenými důkazy, a to jak listinami, tak účastnickým výsledkem žalobce a výsledkem svědkyně – matky žalobce.

Nespornou skutečností v řízení bylo, že z titulu žalobcem tvrzené smlouvy o půjčce, která je datována dnem 21.7.2010, nebylo žalovanou žalobci nic poskytnuto. Spornými skutečnostmi v řízení byly, zda byla žalobcem a žalovanou dne 21.7.2010 uzavřena platná smlouva o půjčce, jaká částka byla žalované podle smlouvy o půjčce žalobcem poskytnuta, za jakých podmínek a kdy se žalovaná zavázala půjčku žalobci splácet, a zda a kdy se žalovaná dostala do prodlení se splácením tvrzené půjčky.

Soud konstatuje, že podle ustanovení § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1.1.2014 (dále jen „o.z.“), je nutno věc posuzovat podle dosavadních právních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“).

Podle § 657 obč. zák., smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Podle § 574 odst. 1 obč. zák. se věřitel může s dlužníkem dohodnout, že se vzdává svého práva nebo že dluh promíjí; tato dohoda musí být uzavřena písemně.

Po provedeném dokazování a za aplikace shora citovaných zákonných ustanovení dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům, podle kterých žalobě o zaplacení částky 300.000,- Kč s příslušenstvím vyhověl:

Žalobce uzavřel dne 21.7.2010 s žalovanou smlouvu o půjčce, z titulu které poskytl žalované půjčku v částce 750.000,- Kč. Žalovaná se smlouvou zavázala žalobci splácet půjčku v měsíčních splátkách po 25.000,- Kč ke každému 21. dni v měsíci, počínaje dnem 21.7.2010, s tím, že celou půjčku se zavázala žalobci splatit do 21.1.2013. Tvrzení žalobce, že půjčku v částce 750.000,- Kč žalované poskytl, bylo řádně prokázáno jak obsahem stranami podepsané smlouvy o půjčce (kde je stanoveno, že žalobce žalované půjčku poskytl), tak dalšími provedenými důkazy.

Z výpisu z bankovního účtu žalobce, který byl opatřen razítkem banky a podpisem zaměstnankyně banky, se podávalo, že žalobce vybral z účtu v období dubna a května roku 2010 hotovost v částkách 350.000,- Kč, 250.000,- Kč a 100.000,- Kč. Blízkost časového období výběru hotovosti z bankovního účtu ze strany žalobce a poskytnutí půjčky žalované v červenci roku 2010 je zřejmá. Žalovanou navrhané provedení důkazu vyžádáním výpisu z bankovního účtu žalobce přímo od bankovního ústavu by bylo nadbytečné s ohledem na to, že soud nemá důvod pochybovat o pravosti podpisu pracovnice banky a razítka banky tak, aby bylo možno zpochybnit výpis z bankovního účtu žalobce a prokázanou skutečnost, že žalobce vybral z bankovního účtu před červencem roku 2010 hotovost v částce nad 650.000,- Kč.

Podpisu předmětné smlouvy o půjčce a předání částky 750.000,- Kč ze strany žalobce žalované byla přítomna svědkyně XXX – matka žalobce. Tato svědkyně potvrdila i skutečnost, že částku 650.000,- Kč si žalobce uschoval v trezoru v kanceláři autobazaru XXX. Výpověď žalobce a výpověď svědkyně se shodovaly dále v tom, že svědkyně donesla žalobci v hotovosti rozhodného dne částku 100.000,- Kč jako půjčku, kterou si žalobce dal do trezoru s tím, že pak v součtu s uloženými financemi mohl žalované dlužníci poskytnout půjčku v hotovosti celkem v částce 750.000,- Kč. Z výpisu z bankovního účtu svědkyně – matky žalobce pak soud zjistil, že v období března až června roku 2010 vybrala svědkyně z účtu v hotovosti peněžní prostředky v částce nad 100.000,- Kč. Tvrzení žalobce, že žalovaná požadovala půjčku pro účely podnikání, nasvědčoval výpis z veřejné části živnostenského rejstříku, podle kterého je žalovaná ode dne 10.5.2010 provozovatelkou ohlašovací volné živnosti pro předmět podnikání v XXX neuvedených v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Pravý účel půjčky poskytnuté žalobcem žalované však nebyl v řízení spolehlivě prokázán. To ovšem nemá z pohledu otázky existence dluhu žalované význam.

Soud vzal v potaz, že svědkyně XXX je matkou žalobce, a zhodnotil proto z tohoto pohledu i věrohodnost svědecké výpovědi. Soud uznal věrohodnost výpovědi svědkyně XXX, která korespondovala s tvrzeními žalobce. Věrohodnost výpovědi svědka se obecně hodnotí i se zřetelem k okolnostem, jež doprovázely svědkovo vnímání skutečností, o kterých vypovídá, jakož i vzhledem ke způsobu reprodukce uvedených skutečností a k chování během výslechu. Posuzuje se přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod. (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2012 sp. zn. 30 Cdo 2861/2011, ze dne 29.11.2012 sp. zn. 30 Cdo 3808/2011, ze dne 10.8.2010 sp. zn. 21 Cdo 3266/2009, nebo ze dne 6.10.2010 sp. zn. 21 Cdo 2833/2009). Hodnoceny jsou i poznatky, které byly získány na základě hodnocení jiných důkazů, tedy do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se důkazy takto vzájemně doplňují. Celkové posouzení z uvedených hledisek pak vedlo soud k jednoznačnému závěru o pravdivosti výpovědi svědkyně – matky žalobce.

Svědkyně ve vzájemné shodě s žalobcem uvedla, že žalovaná v červenci roku 2010 (svědkyně popsala, že se jednalo o den okolo data 20.7.2010) podepsala smlouvu o půjčce, na podkladě které jí byla žalobcem poskytnuta půjčka v částce 750.000,- Kč. V souladu s tvrzením žalobce svědkyně vypověděla, že hotovost v částce 750.000,- Kč byla uložena v trezoru žalobce v kanceláři v autobazaru XXX, kterého byl žalobce XXX. Částku 100.000,- Kč pak žalobci donesla rozhodného dne sama svědkyně za účelem poskytnutí půjčky žalované s ohledem na to, že žalobce o danou hotovost svědkyni požádal. Svědkyně dokázala popsat místnost, ve které došlo mezi žalobcem a žalovanou k podpisu smlouvy a předání peněžních prostředků. Uvedla, že žalobce předal peníze žalované až po podpisu smlouvy, jak tvrdil i sám žalobce. Skutečnost, že žalobce v tomto ohledu pozměnil, resp. opravil předchozí tvrzení o tom, že smlouva byla podepsána až po předání peněz, je s ohledem na uplynulý čas pochopitelná, a mimoto se ani nejedná o pro věc rozhodnou okolnost.

Poukaz žalované na rozpor ve výpovědi svědkyně v tom smyslu, že svědkyně uvedla, že žalobce půjčil peníze žalované ze svých majetkových prostředků jako fyzická osoba, a současně zmínila, že žalobce půjčil žalované peníze jako podnikatel, není relevantní. Časový odstup provedeného výslechu svědkyně ode dne poskytnutí půjčky ze strany žalobce žalované za přítomnosti svědkyně je značný, a proto tato nepodstatná odchylka v rámci výpovědi nezakládá sama o sobě nevěrohodnost svědkyně. Tvrzení žalované, že svědkyně – matka žalobce se s ní nikdy před výslechem u dožádaného soudu nesetkala, pak nebylo prokázáno. Jde navíc o negativní tvrzení, které nelze řádně v soudním řízení prokázat.

Porušení zákazu stanoveného zákonem č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, v platném znění, podle kterého je poskytovatel platby, která překračuje částku 270.000,- Kč, povinen provést platbu bezhotovostně (§ 4 odst. 1 tohoto zákona), zásadně nevede k neplatnosti smlouvy o půjčce. Provedení nadlimitních plateb v hotovosti je správním deliktem, který je sankcionován pokutou podle zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, nikoli neplatností smlouvy, na základě které byla platba provedena. Účelem zákona je omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zajistit bezpečnost subjektů a v neposlední řadě působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, nikoli zneplatnit soukromoprávní úkony (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2013 sp. zn. 23 Cdo 3427/2011).

Důkaz zvukovým záznamem – nahrávkou hovoru žalované s žalobcem, která byla provedena mobilním telefonem žalované, soud neprovedl. Provedení důkazu v občanském soudním řízení záznamem soukromého hovoru osob nelze považovat za projev úřední licence

ve smyslu § 12 odst. 2 obč. zák. Zvukový záznam hovoru fyzických osob je záznam projevu osobní povahy, a takový záznam lze proto použít jako důkaz v občanském soudním řízení *zásadně* jen se svolením fyzické osoby, která byla účastníkem tohoto hovoru (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 13.9.2006 sp. zn. I. ÚS 191/05, a srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.5.2005 sp. zn. 30 Cdo 64/2004). Žalovaná souhlas žalobce s provedením tohoto zvukového záznamu neprokázala a žalobce sám souhlas popíral. Provedení důkazu touto zvukovou nahrávkou by však i tak bylo nadbytečné, neboť by po právní stránce nemohlo odklonit právní názor soudu stran nároku žalobce ze smlouvy o půjčce.

I kdyby žalobce na zvukovém záznamu, nebo před žalovanou navrhanými svědky, skutečně prohlašoval, že žalovaná mu nic nedluží, nebyl by takový projev relevantní. Pokud bylo v řízení prokázáno, že žalovaná sjednala s žalobcem písemnou smlouvu o půjčce, která byla jako reálný kontrakt stvrzena (komplexem důkazů prokázaným) předáním peněžních prostředků, nemohlo by ústní prohlášení žalobce znamenat, že žalovaná nemá ve vztahu k žalobci žádný dluh. Dohoda věřitele a dlužníka o tom, že věřitel dlužníkovi dluh promíjí, musí mít písemnou formu, jinak nemá právní důsledky (§ 574 odst. 1 obč. zák.).

Žalovaná danou smlouvu o půjčce podepsala, podpis smlouvy nesporeovala, a nebylo proto nutno ho znalecky prokazovat. Tvrzení žalované, že smlouvu o půjčce podepsala nevědomě a nesvobodně, neboť jí žalobce smlouvu o půjčce nechal podepsat spolu se smlouvou o nájmu a půjčení motorového vozidla tov. zn. XXX, bylo dostatečně vyvráceno důkazy soudem provedenými. Žalobce i svědkyně – matka žalobce shodně vypověděli, že přímo spolu se smlouvou o půjčce ve dvou vyhotoveních nebyly žalované předloženy žalobcem k podpisu jiné listiny. Pokud by žalovaná mimoto podepsala poslední stranu smlouvy o nájmu motorového vozidla, musela by si být u dalšího podpisu vědoma, že podepisuje smlouvu o půjčce jako jinou listinu.

Důkaz účastnickou výpovědí žalované soudem proveden nebyl, neboť touto výpovědí nelze uplatňovat nová nebo doplňovat neúplná tvrzení, a dosavadní tvrzení žalované by pouhou účastnickou výpovědí žalované prokázána být nemohla. Má-li soud rozhodnout o provedení důkazu výslechem účastníka řízení, musí mu být přesně známo, které skutečnosti mají být tímto důkazem prokázány. Provedení důkazu výslechem účastníka řízení podle § 131 odst. 1 o.s.ř. je namístě tehdy, pokud nelze dokazovanou skutečnost prokázat jinak, o což se nejednalo v posuzovaném případě. Naopak tvrzení žalobce o půjčce byla v řízení nade vší pochybnost prokázána provedenými důkazy. Ostatní důkazy navrhané žalovanou proto byly nadbytečné.

Žalobce se domáhal po žalované pouze zaplacení částky 300.000,- Kč, která není promlčena. Promlčecí lhůta pro uplatnění pohledávky proti žalované před soudem byla v tomto případě podle zákona tříletá a musela být posuzována pro každou splátku půjčky samostatně, s během promlčecí lhůty ode dne splatnosti jednotlivých splátek (§ 101 a § 103 obč. zák., § 629 odst. 1 a § 623 o. z.). Žalovaná se zavázala dluh ze smlouvy o půjčce žalobci splácet ode dne 21.7.2010, vždy k 21. dni v měsíci, po splátkách v částce 25.000,- Kč, s tím, že celou půjčku se žalovaná zavázala žalobci splatit do 21.1.2013. Žaloba byla k soudu podána dne 12.2.2015. Právo na zaplacení částky 300.000,- Kč, které žalobce po žalované žalobou uplatnil, proto promlčeno nebylo.

S ohledem na to, že byl nárok žalobce dostatečně prokázán a právně zhodnocen již shora uvedenými argumenty, nebylo pak nutno posuzovat další námítky žalované.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud uložil ve výroku I. rozsudku žalované

povinnost zaplatit žalobci částku 300.000,- Kč.

Protože je žalovaná se sporným plněním v prodlení, byla soudem uznána povinnou zaplatit žalobci i úroky z prodlení. Výše úroku z prodlení plyne s ohledem na počátek prodlení žalované z ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění platném v době vzniku prodlení. Úrok z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předcházelo kalendářnímu pololetí, ve kterém k prodlení došlo, zvýšené o 7 procentních bodů. Žalobcem byl 7,75% roční úrok z prodlení z částky 300.000,- Kč požadován ode dne 22.2.2012, tedy ode dne následujícího po dni splatnosti první žalované splátky (která nastala dne 21.2.2012), což se odrazilo i do uložení povinnosti žalované k zaplacení úroku z prodlení ve výroku I. rozsudku.

Soud dodává, že žalovaná na svou osobu podala insolvenční návrh na oddlužení. Stav insolvenčního řízení byl ke dni vyhlášení rozsudku před rozhodnutím o úpadku. Toto jednání žalované soud hodnotí jako účelový návrh, neboť žalovaná nechce plnit vlastní závazky, kdy je žalobcem jako věřitelem žalována i v dalších sporech před soudem.

O náhradě nákladů řízení bylo ve výroku II. rozsudku rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 142a odst. 1 o.s.ř. tak, že žalobci byla proti žalované přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 109.284,74 Kč. Náklady řízení byly tvořeny:

- Odměnou advokátky žalobce za 9 úkonů právní služby celkem v částce 80.750,- Kč (8 x 9.500,- Kč a 1 x 4.750,- Kč), určenou podle § 7 bodu 6. ve spojení s § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, a to za převzetí a přípravu zastoupení, vypracování žaloby, jednoduchou výzvu k plnění, doplnění tvrzení žalobce doručené soudu dne 21.10.2015, účast na jednání soudu dne 15.3.2016, účast na jednání soudu dne 26.4.2016 (2x započaté dvě hodiny), účast u výsledku svědkyně provedeného Okresním soudem v XXX jako dožádaným soudem dne 27.5.2016 a účast na jednání soudu dne 30.8.2016.
- Paušální náhradou hotových výdajů advokátky žalobce podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v částce 2.700,- Kč (9 x 300,- Kč).
- Daní z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny advokátky žalobce a paušální náhrady v částce 17.524,50 Kč.
- Náhradou cestovních výdajů v částce 5.648,24 Kč za cesty advokátky žalobce z Mostu do Pardubic a zpět (jedna celá cesta v rozsahu 410 km) na 3 jednání u Okresního soudu v Pardubicích celkem v rozsahu 1230 km a dále za cestu z Mostu do Teplic a zpět na výsledch provedený Okresním soudem v Teplicích jako dožádaným soudem v rozsahu 60 km, tedy všechny cesty dohromady v rozsahu 1290 km, a to osobním automobilem zn. XXX.

Podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v rozhodném znění, byla sazba základní náhrady za 1 km jízdy v roce 2016 3,80 Kč. Tato částka musela být vynásobena počtem ujetých kilometrů. Průměrná spotřeba paliva vozidla pak byla podle doloženého technického průkazu 5,1 l na 100 km, což bylo také nutno vynásobit počtem ujetých kilometrů a částkou průměrné ceny za 1 l motorové nafty v roce 2016 podle vyhlášky č. 385/2015 Sb.

Za cesty na jednání u Okresního soudu v Pardubicích ve dnech 15.3.2016 a 30.8.2016 se vycházelo z výpočtu 3,80 Kč x 820 km + 820 km x 0,05 l (spotřeba) x 29,50 Kč (cena motorové nafty). Dne 15.3.2016 však byla advokátka žalobce účastna i dalšího jednání u Okresního soudu v Pardubicích v řízení vedeném pod sp. zn. 123 C 15/2015 a dne 30.8.2016 jednání u Okresního soudu v Pardubicích v řízení vedeném pod sp. zn. 110 C 50/2015, a proto jí za účast na jednáních v uvedených dnech v tomto řízení náleží pouze polovina náhrady cestovního v částce 2.174,85 Kč.

Za cesty na jednání u Okresního soudu v Pardubicích dne 26.4.2016 a na výslech konaný u Okresního soudu v XXX dne 27.5.2016 se pak vycházelo z výpočtu 3,80 Kč x 470 km + 470 km x 0,05 l (spotřeba) x 29,50 Kč (cena motorové nafty). Náhrada cestovních výdajů za tyto cesty proto činí částku 2.493,12 Kč.

Z celkového provedeného výpočtu za všechny cesty k soudu se podávala náhrada cestovního ve výši 4.667,97 Kč. Za současného součtu s DPH ve výši 21 % pak jde o částku 5.648,24 Kč.

- Náhradou za promeškaný čas advokátky žalobce v souvislosti s poskytnutím právních služeb podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu v místě, které nebylo sídlem nebo bydlištěm advokátky, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada za promeškaný čas částku 100,- Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Advokátka žalobce má nárok na náhradu za promeškaný čas za 3 cesty z Mostu do Pardubic a zpět v rozsahu 20 započatých půlhodin v částce 2.000,- Kč a za 1 cestu z Mostu do Teplic a zpět v rozsahu 2 započatých půlhodin v částce 200,- Kč.

Dne 15.3.2016 byla advokátka žalobce účastna i dalšího jednání u Okresního soudu v Pardubicích v řízení vedeném pod sp. zn. 123 C 15/2015 a dne 30.8.2016 jednání u Okresního soudu v Pardubicích v řízení vedeném pod sp. zn. 110 C 50/2015, a proto jí za účast na jednáních v uvedených dnech v tomto řízení náleží pouze polovina náhrady za promeškaný čas (z toho byl odvozen počet započatých půlhodin za cesty z Mostu do Pardubic a zpět celkem v rozsahu 20 započatých půlhodin, neboť za účast na uvedených dvou jednáních nebyla přiznána náhrada za promeškaný čas v rozsahu 10 započatých půlhodin, kdy tento počet odpovídal polovině započatých půlhodin za dvě cesty z Mostu do Pardubic a zpět).

Náhrada za promeškaný čas advokátky žalobce byla vypočtena na celkovou částku 2.200,- Kč. Po provedeném součtu s daní z přidané hodnoty ve výši 21 % činí náhrada za promeškaný čas advokátky žalobce celkem částku 2.662,- Kč.

Na žádné mimořádné okolnosti případu, pro které by soud ve smyslu § 150 o.s.ř. nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení v plné výši, nebylo usuzováno. Soud proto uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení v částce 109.284,74 Kč k rukám advokátky žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř. V nákladech řízení nahrazovaných žalobci není zahrnut soudní poplatek, protože žalobce byl usnesením soudu ze dne 11.3.2015, č. j. 106 C 12/2015-14, osvobozen od soudních poplatků v plném rozsahu.

Lhůtu splatnosti plnění podle výroku I. a II. rozsudku soud stanovil na tři dny od právní moci každého výroku rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř., když neshledal důvody pro stanovení delší lhůty.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, písemně, dvojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice. Toto právo nemá ten, kdo se jej platně vzdal.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Pardubicích dne 9. září 2016

JUDr. Renata Polanská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Melichárková